

ΤΟ ΑΣΤΥ

5ον ΕΤΟΣ 5ον

Ὁ αἰσίως ἀρχόμενος μὲν Ὀκτώβριος τοῦ παρόντος σωτηρίου ἔτους 1889 ἔρχεται συνεπιφέρων μεγάλα καὶ σοβαρὰ γεγονότα. Διὰ τοὺς ἄλλους τοιαῦτα εἶνε οἱ ὅσον οὐπω τελεσθισόμενοι γάμοι τοῦ διαδόχου, ἡ ἔλευσις τοῦ κραταιοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἡ ἀφίξις τῶν δημάρχων τοῦ Κράτους, ἡ ἀνέγερσις τῆς ἀψίδος εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἡ σκιρρόστρωσις τῶν ὁδῶν, τὸ βάραθρον τῆς Καπνικαρέας, τὸ τέϊον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως κλπ. κλπ. Δι' ἡμᾶς τὸ κυριώτερον καὶ οὐσιωδέστερον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον τὸ ΑΣΤΥ εἰσέρχεται εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τέσσαρα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του· τέσσαρες ὀγκώδεις τόμοι περιέχοντες συμπεπυκνωμένην ἐν ἑαυτοῖς πᾶσαν τὴν ποικίλην δρᾶσιν τοῦ ἐθνικοῦ βίου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο σημειοῦσιν ὡς σταθμοὶ τὴν πορείαν του. Τὸ χρονικὸν διάστημα δὲν εἶνε μέγα· τέσσαρα ἔτη ἐπὶ τέλους ἔχουν τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναμένουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐκάστοτε δημάρχου τῶν· τέσσαρα ἔτη μόλις ἀκοῦν εἰς τὸν κ. Κόντον, ὅπως ὑποστηρίξῃ διὰ παρμπομπῶν κἀνὲν φιλολογικὸν τοῦ δόγμα καὶ δὲν ἀκοῦν εἰς τὸν κ. Μάνεσιν, ὅπως ἐνεργήσῃ μίαν ἀπλὴν ἀνάκρισιν. Ἀλλ' εἰς τὸν βίον τῶν ἐφημερίδων τέσσαρα ἔτη εἶνε πολλὰ· μία ἐφημερίς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δύναται πεντηκοντάκις ν' ἀλλάξῃ σχῆμα, ἑκατοντάκις ν' ἀλλάξῃ φρόνημα καὶ χιλιάκις ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ μαρκασμών.

Εὐτυχῶς τὸ ΑΣΤΥ ἐγεννήθη εὐρωστον ἀπ' ἀρχῆς, μὲ ὑγίαν τὸσον στιβαράν, ὥστε οὐδὲ κἂν τὴν περίοδον τῆς ὁδοντοφυΐας ἐφοβήθη κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν του, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐγεννήθη μὲ ὅλους τοὺς ὀδόντας του ἀρκετὰ κοπτεροῦς, ἀρκετὰ ἰσχυροῦς, ὧν δείγματα— ἔστω καὶ δῆγματα — ἔλαβον ὅσοι ἀφρόνως ἀπειραβήθησαν νὰ περιπλακῶσιν εἰς ἔριν μετ' αὐτοῦ ἢ νὰ τὸ ἀψηφίσωσι ἕνεκα τῆς ἡλικίας του. Τὸ ΑΣΤΥ ἐξηκολούθησε θαρραλέως τὴν ἀποστολὴν του, ἀκριβῶς, ἀνελλιπῶς, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του μέχρι σήμερον· τὸ ἔργον ἦτο τραχύ, χαλεπὸν, ἀνιστόν ἐνίοτε, οὐχὶ σπανίως δὲ ὁ κύρος καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς ἦσαν συμπαράσταται ἐν τῷ σταδίῳ του. Διότι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐνθα ὑπερπλεονάζει ἡ σκατὰ ἀμουσία καὶ ἐπιδεικνύει ἀγέρωχος τὸν πλοῦτόν της ἡ βάνικος ἀπειροκαλία, ἐνθα ἡ πολιτικὴ ἐξαχρείωσις διαρκῶς ἀνατινάσσει τὸν βόρβορον, ἡ δὲ μωρία καὶ ἡ ἡλιθιότης ἔχουν τὴν ἀναισχυντίαν νὰ προκαλῶσι διὰ τοῦ τυμπάνου τὸν πρὸς αὐτὰς θαυμασμόν τοῦ δημοσίου, τὸ ἔργον ἐφημερίδας οἷα τὸ ΑΣΤΥ προορισμὸν ἔχούσης νὰ τέρπῃ, νὰ φαιδρύνῃ, νὰ λαλῇ εὐλικρινῶς, νὰ σκώπτῃ, νὰ ἐλέγχῃ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ μαστιγῶν ἀποκτᾷ τὰς διαστάσεις ἡρακλείου ἀθλοῦ. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ΑΣΤΥ ἐπέμεινε καὶ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του εὐσυνειδήτως· διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑναρξιν νέου αὐτοῦ ἔτους, ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον του μετὰ τινος ὑπερηφανείας, καὶ ἀρυόμενον νέαν ζέσιν προχωρεῖ.

Προχωρεῖ ἐξακολουθοῦν τὴν αὐτὴν ἀπαρέγκλιτον πορείαν, μαχόμενον σθεναρῶς ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμὸς του καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ἐμμεῖνῃ χωρὶς νὰ φοβῆται μήποτε ἐξαντληθῶσι τὰ πολεμεφόδια του. Ἐνόσω ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐπιτρέπει εἰς τὴν καρδίαν του νὰ

πάλλῃ ὑπὲρ τῆς Κρήτης, καὶ ὁ κ. Παπαδάκης ἀπαγγέλλει εὐγλώττους φιλιππικοὺς ὑπὲρ τοῦ ἀνασκαπτομένου λαοῦ, καὶ ὁ κ. Στεφανίδης βοᾷ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, καὶ ὁ κ. Συγγρὸς ἐπιμένει νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην, τὸ ΑΣΤΥ θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ, ὡς ἐλπίζει, πάντοτε τὴν πολύτιμον σύμπραξιν τῶν ἀγαπητῶν αὐτοῦ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν καὶ τὴν εὐγενῆ καὶ πρόθυμον ὑποστήριξιν τῶν ἀπανταχοῦ φιλομούσων καὶ νοσημόνων συνδρομητῶν αὐτοῦ καὶ ἀναγνώστων, πρὸς οὓς συλλήβδην ἐκφράζει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὰ ἔνθεον αὐτοῦ εὐχαριστήρια.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Πλακόνουν ὦρα ὦρα τῶν κραταιῶν οἱ στόλοι
πλακόνουν οἱ Μονάρχαι, οἱ Πρίγκιπες, οἱ Δούκες,
πλακόνουν Ἀγγλογάλλοι, Φερφλοῦχτες καὶ Χαχόλοι
μὲ χίλια δυὸ μπαράγια μὲ χίλιας δυὸ σεντούκαις.

Πλακόνει ἀπὸ ἑνα καὶ ἀπὸ ἄλλον τόπον
ἀμέτρητο ἀσκέρι κλεινῶν ἀντιπροσώπων,
πλακόνουν ὦρα ὦρα καὶ οἱ Δήμαρχοι τοῦ Κράτους
νὰ ᾄδουν καὶ νὰ θαυμάσουν τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους.

Ὅσο περνοῦν ἢ ἡμέραις μᾶς στρίβουν καὶ ἡ βίδες
καὶ συγκλονεῖ τὸ ἔθνος βαρύβρομος σεισμὸς
καὶ γίνονται σημεῖα καὶ ἐξέδραι καὶ ἀσπίδες
καὶ προχωρεῖ αἰσίως ὁ ἐξωραϊσμός.

Εὐρίσκουν τὸν μελᾶ των οἱ τάφοι τῶν προγόνων,
εἰς τὰς ἀσπίδας γράφουν τὴν δόξαν τῶν ἀγώνων,
μὰ ἴσως ὁ Φιλήμων κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
καὶ τῶνομά του γράφῃ μὲ γράμματα μεγάλα.

Καὶ ἡ Βουλὴ πλακόνει πιστώσεις νὰ ψηφίσῃ
καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀφήσῃ,
καὶ οἱ νηστικοὶ παρλάρουν ἀφρίζοντες ἐκ λύσσης
καὶ ἐκσφενδονίζῃ μύδρους ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.

Ὁ Θεωφράκης θέλει σημαίας Γαλλικᾶς
ὁ δὲ Τρικούπης πάλι ζητεῖ Γερμανικᾶς,
καὶ ἡ μία καὶ ἄλλη λυσσᾷ πολιτικῇ,
καθ' ὅλα ἐναντία, ἐχθρά, πολεμικῇ.

Συζήτησις καὶ γδοῦπος βαρὺς γὰρ τῆς παντιέρας
καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν του καθένος ἐπιμένει ...
χαρὰ σ' ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε σὲ τούταις τῆς ἡμέρας
καὶ συμφορὰ σ' ἐκείνους ποῦ εἶναι πεθαμμένοι.

Λοῦρε